

ELEMENTS-SERIE 1

HET
verleiden
VAN
jou en mij

INTERNATIONALE BESTSELLERAUTEUR

**BRITAINY
CHERRY**

Het verleden van jou en mij

Eerder verscheen van Brittainy Cherry bij
Uitgeverij Zomer & Keuning:

Een date voor kerst
Wachten op de lente

Kompas-serie:

Zuidenwind

Oostenwind

Westenwind

Noordenwind

Voor alle witte veren,
dank voor het geheugensteuntje.

Proloog

Tristan

2 april 2014

‘Heb je alles?’ vroeg Jamie. Nagelbijtend stond ze in de hal van mijn ouderlijk huis. Haar prachtige grote ogen lachten me toe en herinnerden me eraan wat een geluksvogel ik was dat ik haar mijn vrouw mocht noemen.

Ik liep naar haar toe en legde een arm om haar heen, trok haar kleine lichaam dicht tegen me aan. ‘Yep. Volgens mij is dit het, babes. Dit wordt ons moment.’

Ze sloeg haar armen om mijn nek en kustte me. ‘Ik ben zo trots op je.’

‘Op óns,’ corrigeerde ik. Na te veel jaren dromers en hoppers te zijn geweest, werd mijn doel – zelf meubels maken en verkopen – eindelijk werkelijkheid. Mijn vader was mijn beste vriend en mijn zakenpartner, en vandaag reisden we samen af naar New York om een paar zakenlui te treffen die erg geïnteresseerd leken in een partnerschap met ons. ‘Zonder jouw steun zou ik helemaal nergens zijn. Dit is onze kans om alles te krijgen waarvan we altijd hebben gedroomd.’

Ze zoende me opnieuw.

Ik had nooit geweten dat ik zo veel van iemand kon houden.

‘Voor je weggaat, moet ik je nog even vertellen dat ik door Char-

lies leraar ben gebeld. Hij is op school weer een beetje... in de problemen geraakt, wat me ook weer niet helemaal verbaast als je bedenkt hoeveel hij op zijn vader lijkt.

Ik grinnikte. 'Wat heeft hij nu weer gedaan?'

'Een meisje zat hem te pesten vanwege zijn bril, en vervolgens zei hij volgens mevrouw Harper tegen haar dat hij hoopte dat ze zou stikken in een kikker omdat ze zelf op een pad leek. Stikken in een kikker – hoe komt-ie erop?'

'Charlie!' riep ik naar de woonkamer. Hij kwam naar ons toe, een boek in zijn handen. Hij had zijn bril niet op, en ik wist dat dat met het pesten te maken had.

'Ja, pap?'

'Heb jij tegen een meisje op school gezegd dat ze in een kikker moest stikken?'

'Ja,' zei hij nonchalant. Voor een achtjarige leek hij zich verrassend weinig zorgen te maken dat zijn ouders boos op hem waren.

'Jochie, dat soort dingen kun je niet zeggen.'

'Maar ze lijkt echt op een pad, pap!'

Ik moest me wegdraaien om mijn lach te verbergen. 'Geef me een knuffel, dude.' Hij omarmde me stevig en ik dacht nu al met angst en beven aan het moment waarop knuffelen iets zou zijn wat dit mannetje niet meer wilde. 'Lief zijn voor mama en oma als ik weg ben, oké?'

'Ja ja.'

'En zet je bril op als je leest.'

'Waarom? Dat ding is stom!'

Ik boog me voorover en gaf hem zachtjes een tikje op zijn neus. 'Echte mannen dragen brillen.'

'Jij anders niet!' jammerde hij.

'Ja, nou ja, echte mannen dragen soms geen bril. Zet 'm nou gewoon op,' zei ik. Hij mompelde iets en rende weg om verder te gaan met zijn boek. Het feit dat hij liever las dan gamede was iets

wat mij verdomd gelukkig maakte. Ik wist dat hij die boekenliefde van zijn moeder had – een bibliothecaris – maar beeldde me toch graag in dat het er ook mee te maken had dat ik, voordat hij werd geboren, regelmatig haar zwangere buik had voorgelezen.

‘En wat zijn jullie plannen vandaag?’ vroeg ik Jamie.

‘Vanmiddag gaan we naar de boerenmarkt. Je moeder wil graag verse bloemen. Ongetwijfeld koopt ze ook weer iets voor Charlie wat hij niet nodig heeft. O, en Zeus heeft op je favoriete Nikes liggen knagen, dus ik ga ook op zoek naar een nieuw paar sneakers voor jou.’

‘Shit! Wiens idee was het eigenlijk om een hond te nemen?’

Ze grinnikte. ‘Jouw schuld, dit. Ik wilde niet eens een hond, maar jij kon geen nee zeggen tegen Charlie. Jij en je moeder hebben een hoop met elkaar gemeen.’ Ze kuste me opnieuw en tilde mijn tas voor me op. ‘Goede reis, en maak onze dromen waar.’

Ik drukte mijn lippen op die van haar en glimlachte. ‘Als ik weer thuis ben, bouw ik jouw droombibliotheek voor je. Met van die hoge ladders en wat je verder maar wilt. En dan wil ik ergens tussen de *Odysee* en *To kill a Mockingbird* met je vrijen.’

Ze beet op haar onderlip. ‘Beloofd?’ vroeg ze.

‘Beloofd.’

‘Bel me zodra jullie zijn geland, oké?’

Ik knikte instemmend en liep naar buiten naar mijn vader, die al in de taxi op me zat te wachten.

‘Hé, Tristan!’ riep Jamie me na terwijl ik de bagage in de kofferbak hees. Charlie stond naast haar.

‘Ja?’

Ze zetten hun handen om hun mond en riepen: ‘WE HOUDEN VAN JE!’

Ik glimlachte en riep hetzelfde terug.

Tijdens de vlucht bleef pap maar praten over wat voor enorme kans dit voor ons was. We landden in Denver voor onze overstap en zetten onze mobieltjes even aan om onze mails te checken en mam en Jamie een berichtje te sturen dat de reis goed verliep.

Maar zodra we dat deden en allebei een stroom aan berichtjes van mam bleken te hebben, wist ik dat er iets mis was. Mijn maag keerde zich om en ik liet mijn telefoon bijna uit mijn vingers vallen toen ik ze las.

Mam: Er is een ongeluk gebeurd. Jamie en Charlie zijn er niet goed aan toe

Mam: Kom terug

Mam: Snel!

In een oogwenk, van het ene op het andere moment, veranderde alles wat ik over het leven wist.

1

Elizabeth

3 juli 2015

Elke ochtend las ik liefdesbrieven die geschreven waren voor een andere vrouw. Zij en ik hadden veel met elkaar gemeen, van onze chocoladebruine ogen tot de blonde kleur van ons haar. We deelden dezelfde soort lach, die zachtjes begon maar in het gezelschap van dierbaren luid werd. Ze glimlachte via haar rechtermondhoek en fronste via de linker, net als mijn lippen deden.

Ik vond die brieven achtergelaten in een vuilnisbak, in een hartvormig blik. Het waren er honderden – sommige lang, sommige kort, sommige gelukkig, sommige hartverscheurend treurig. De datums erboven gingen jaren terug; sommige waren zelfs ouder dan mijn aanwezigheid hier op aarde. Op sommige stonden de initialen KB, op andere HB.

Ik vroeg me af hoe pap het zou hebben gevonden als hij wist dat mama ze allemaal had weggegooid.

Maar aan de andere kant – de laatste tijd vond ik het moeilijk te geloven dat zij zich ooit zo had gevoeld als ze in die brieven beschreef.

Heel.

Compleet.

Deel van iets goddelijks.

De laatste tijd leek ze eerder het volstrekte tegendeel.

Gebroken.

Incompleet.

Continu eenzaam.

Mama werd na paps dood een hoer. Sorry, maar het is niet anders te omschrijven. Dat gebeurde niet meteen, ook al beweerde mevrouw Jackson van verderop in de straat tegen wie het maar wilde horen dat mama altijd al makkelijk haar benen spreidde, zelfs toen mijn vader nog leefde. Maar ik wist dat dat niet waar was, want ik herinnerde me nog precies hoe ze altijd naar hem keek toen ik nog klein was. Dat was de blik van een vrouw die oog had voor maar één man. Als hij 's ochtends vroeg naar zijn werk vertrok, had ze zijn ontbijt en lunch al ingepakt, inclusief snacks voor de uren ertussenin. Pap mopperde altijd dat hij gelijk nadat hij vol zat alweer trek had, en dus zorgde mam er stevast voor dat hij meer dan genoeg bij zich had.

Pap was een dichter die les gaf aan een universiteit op een uur rijden van ons huis. Het was dus niet gek dat die twee liefdesbriefjes voor elkaar achterlieten. Mijn vader dronk woorden in zijn koffie en roerde ze 's avonds door zijn whisky. Hoewel mam verbaal niet zo sterk was als haar man, wist ze zich in elke brief aan hem wel goed uit te drukken.

Nadat pap 's ochtends was vertrokken, glimlachte mama en neuriede ze in zichzelf terwijl ze het huis schoonmaakte en mij op weg hielp. Ze praatte dan vaak over hem, over hoe ze hem zou missen en briefjes zou schrijven totdat hij die avond weer thuiskwam. En als het dan zover was, schonk ze een glas wijn voor hen beiden in terwijl hij hun favoriete nummer neuriede en haar pols kuste zodra die in de buurt kwam van zijn mond. Ze lachten samen en giechelden als pubers met een kalverliefde.

'Jij bent mijn liefde zonder eind, Kyle Bailey,' zei ze dan terwijl ze haar lippen op de zijne drukte.

‘Jij bent mijn liefde zonder eind, Hannah Bailey,’ antwoordde hij steevast en dan zwierde hij haar rond in zijn armen.

Ze hielden van elkaar op een manier die sprookjes deed verbleken.

Toen mijn vader op die gloeiend hete augustusdag overleed, verdween dan ook een deel van mama. Een auteur schreef ooit in een of ander boek, ik weet het nog goed: ‘Geen enkele soulmate verlaat de wereld alleen; ze nemen altijd een stukje van hun partner mee.’ Ik haatte het dat hij gelijk had. Mama kwam maandenlang haar bed niet uit. Ik moest haar elke dag dwingen wat te eten en te drinken in de hoop dat ze niet zou wegwijnen van verdriet. Pas toen ze haar man verloor, zag ik haar voor het eerst huilen. Ik toonde in haar buurt niet te veel emoties, want ik wist dat dat haar alleen maar droeviger zou maken.

Ik huilde als ik alleen was.

Toen ze eindelijk uit bed kwam, ging ze een paar weken lang trouw naar de kerk – en ik moest mee. Ik was twaalf en voelde me daar volledig verloren. We waren nooit een biddend gezin geweest, werden dat pas toen er nare dingen gebeurden. Onze kerkgang was dan ook niet van lange duur, want mama noemde God een leugenaar en bespote de anderen omdat ze hun tijd verspilden aan dergelijk bedrog en de holle beloften van een beloofd land.

Dominee Reece verzocht ons een tijdje niet meer te komen, zodat de gemoederen konden bedaren.

Tot op dat moment had ik nooit geweten dat je kon worden geweigerd in een kerk. Toen dominee Reece de woorden ‘komt allen tot Mij’ sprak, bedoelde hij blijkbaar een speciaal soort ‘allen’.

Mama had tegenwoordig een nieuw tijdverdrijf: wisselende mannen, en wel regelmatig. Met sommigen deelde ze het bed, anderen gebruikte ze om de rekeningen te helpen betalen, en met weer anderen ging ze om omdat ze eenzaam was en de mannen in kwestie vagelijk op pap leken. Sommigen sprak ze zelfs met

zijn naam aan. Vanavond stond er een auto geparkeerd voor haar kleine huisje. Het was een donkerblauw exemplaar vol glimmend chroom. Het interieur herbergde appelrode leren stoelen en een man met een sigaar tussen zijn lippen en mama op schoot. Hij zag eruit alsof hij zo uit de jaren zestig was komen wandelen. Ze giechelde toen hij haar iets in het oor fluisterde, maar het was niet het soort lach waarop ze papa altijd had getrakteerd.

Het was een beetje hol, een beetje leeg, een beetje sneu.

Ik zocht de straat af en zag mevrouw Jackson, omgeven door andere roddeltantes. Ze wees naar mama en haar snoepje van de week. Ik zou willen dat ik dichterbij stond, zodat ik kon horen wat ze zeiden en hen kon zeggen dat ze hun bek moesten houden, maar er lag een hele straat tussen ons in. Zelfs de kinderen die een bal aan het overgooien waren en er met gebroken takken tegenaan sloegen, vielen stil en staarden met grote ogen naar mama en de onbekende man.

Auto's uit die prijsklasse reden nooit door straten die eruitzagen als de onze. Ik had mama geprobeerd te overtuigen naar een betere buurt te verhuizen, maar ze weigerde. Ik vermoedde dat het vooral was omdat ze dit huis met pap had gekocht.

Misschien had ze hem nog niet helemaal losgelaten.

De man blies een rookwolk in haar gezicht en ze lachten samen. Ze droeg haar mooiste jurk, een geel geval dat haar schouders bloot liet, haar smalle middel omsloot en onderaan uitwaaierte. Ze droeg zoveel make-up dat haar vijftigjarige gezicht er eerder als dertig uitzag. Ze was ook mooi zonder al die smurrie op haar wangen, maar ze beweerde dat een beetje blush van een meisje een vrouw maakte. De parels om haar nek waren nog van oma Betty geweest. Ze had ze tot vanavond nooit voor een vreemde gedragen, en ik vroeg me af waarom ze ze nu om had.

De twee keken mijn kant op, en ik verschool me snel achter de zuil van de veranda waar ik stond te spioneren.

‘Liz, als je je wilt verstoppen, doe het dan tenminste goed. Kom nou maar hierheen en zeg mijn nieuwe vriend gedag,’ riep mama.

Ik stapte achter de zuil vandaan en liep naar hen toe. De man blies weer een rookwolk uit, de geur prikkelde mijn neusgaten terwijl ik zijn grijzende haar en intens blauwe ogen in me opnam.

‘Richard, dit is mijn dochter Elizabeth. Maar iedereen die ons kent noemt haar Liz.’

Richard bekeek me van top tot teen op een manier die me minder mens deed voelen. Hij bestudeerde me alsof ik een porseleinen pop was die hij kapot wilde slaan. Ik probeerde mijn ongemak niet te laten blijken, maar het straalde blijkbaar van me af toen mijn blik naar de grond zakte. ‘Aangenaam je te ontmoeten, Liz.’

‘Elizabeth,’ corrigeerde ik en mijn stem raakte het beton waar naar ik keek. ‘Alleen mensen die ik ken noemen me Liz.’

‘Liz, zo kun je niet tegen hem praten!’ mopperde mama, en de oppervlakkige rimpels op haar voorhoofd werden dieper. Ze zou een toeval krijgen als ze wist dat die zichtbaar waren. Ik haatte het dat ze, zodra er een nieuwe man ten tonele verscheen, steevast zijn kant koos in plaats van voor mij op te komen.

‘Dat geeft niet, Hannah. Bovendien, ze heeft wel gelijk. Het vergt tijd om iemand te leren kennen. Koosnaampjes moeten worden verdiend, niet vrijelijk worden weggegeven.’ De manier waarop Richard naar me keek en trekjes nam van zijn sigaar was zo slijmerig. Ik droeg een loszittende spijkerbroek en een simpel, oversized T-shirt, maar zijn ogen gaven me het gevoel naakt te zijn. ‘We stonden net op het punt in de stad een hapje te gaan eten, als je mee wilt,’ bood hij aan.

Ik weigerde. ‘Emma slaapt nog.’ Mijn blik ging even naar het huis achter ons, waar mijn kleine meid op de slaapbank lag die zij en ik al te veel nachten deelden sinds we bij mama waren ingetrokken.

Mama was niet de enige die de liefde van haar leven had verloren.

Hopelijk zou ik niet zo eindigen als zij.

Hopelijk bleef ik gewoon in de bedroefde fase steken.

Het was nu een jaar geleden sinds Steven overleed, en elke ademhaling kostte nog steeds veel moeite. De echte thuisbasis van Emma en mij lag in Meadows Creek, Wisconsin. Het was een klushuis geweest – Steven, Emma en ik hadden een huis gekocht om er een thuis van te maken. We werden er verliefder, ruzieden er, en werden er weer verliefd, keer op keer.

Het werd een plek vol warmte, simpelweg omdat wij ons binnen die muren ophielden, maar toen Steven doodging vulde het huis zich met kilte.

De laatste keer dat hij en ik samen waren, stonden we in de hal, zijn arm om mijn middel, en maakten herinneringen waarvan we altijd dachten dat ze eeuwig zouden duren.

Maar eeuwig bleek veel korter te zijn dan iemand ooit zou willen geloven.

Een hele tijd volgde het leven zijn vaste loop, als een rivier, en op een dag kwam het allemaal abrupt tot stilstand.

Ik merkte dat de herinneringen, het verdriet, me verstikten, en dus was ik gevlucht om bij mijn moeder in te trekken.

Teruggaan naar ons eigen huis betekende dat ik eindelijk de waarheid onder ogen zou moeten zien dat Steven er echt niet meer was. Meer dan een jaar overleefde ik nu in een soort doen-alsofmodus, pretenderend dat hij even naar buiten was geglipt om een pak melk te halen en hij elk moment weer over de drempel kon stappen. Elke avond als ik naar bed ging, bleef ik aan de linkerkant liggen en sloot ik mijn ogen zodat ik kon doen of Steven rechts lag.

Maar inmiddels had Emma meer nodig. Mijn arme dochter moest worden verlost van slaapbanken, vreemde mannen en rodelende burens die woorden gebruikten die nooit de oren mochten bereiken van een vijfjarige. Ze had ook mij nodig. Ik had me in het duister teruggetrokken, was maar half de moeder geweest die

ze verdiende, dus misschien zou het onder ogen komen van de herinneringen thuis me helpen meer rust te vinden.

Ik liep het huis van mijn moeder in en keek naar mijn slapende engeltje, haar borstkas rees en daalde in een perfect ritme. Zij en ik leken veel op elkaar, van de kuiltjes in onze wangen tot de blonde kleur van ons haar. We hadden hetzelfde soort lach, die zachtjes begon maar in het gezelschap van dierbaren luid werd. Ze glimlachte via haar rechtermondhoek en fronste via de linker, net zoals mijn lippen deden.

Maar er was één groot verschil.

Ze had zijn blauwe ogen.

Ik ging naast Emma liggen, drukte een tedere kus op haar neus en liet vervolgens mijn hand in het hartvormige blik zakken om nog een liefdesbrief te lezen. Het was er een die ik al kende, maar die door mijn hoofd bleef spoken.

Soms deed ik alsof de brieven afkomstig waren van Steven.

Ik hilde altijd een beetje.

HIJ IS EEN GEBROKEN MAN. ZIJ IS EEN VERLOREN ZIEL. KUNNEN ZE SAMEN HET GELUK WEER VINDEN?

Tristan had alles... tot hij alles verloor. Nu leeft hij teruggetrokken, verbitterd en boos op de wereld. Iedereen fluistert over hem. Iedereen ziet een monster. Maar dan ontmoet hij Elizabeth – een vrouw wier hart evenveel littekens heeft als het zijne.

Elizabeth weet niet beter dan dat ze bij Tristan uit de buurt moet blijven. Hij is gevaarlijk, koud en onherstelbaar beschadigd. Maar ze herkent zichzelf in zijn pijn. Samen proberen ze de scherven van hun verleden op te rapen. En misschien, heel misschien, kunnen ze dan eindelijk weer leren ademen.

Brittainy Cherry is een Amerikaanse bestsellerauteur van emotionele, slowburn-romances. Ze heeft al meer dan twintig boeken uitgebracht en haar werk heeft meerdere malen op internationale bestsellerlijsten gestaan. *Het verleden van jou en mij* is het eerste deel van haar vierdelige Elements-serie.

'Brittainy Cherry's boeken zijn levensecht en indrukwekkend emotioneel.'

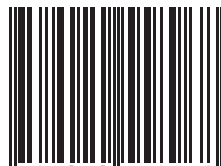
– bestsellerauteur *Elle Kennedy*

'Brittainy Cherry schrijft perfectie.'

– *Anna Todd*, auteur van de After-serie

Z&K ZOMER & KEUNING

ISBN 978 90 2055 896 8 NUR 302

9 789020 558968 >

www.zomerenkeuning.nl